

Vymáhání místního poplatku za komunální odpad

Rozbor právních předpisů, judikatury a metodických pokynů MFČR

- § 175 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.

Rozbor právních předpisů, judikatury a metodických pokynů MFČR

- Povinnost územně samosprávného celku vymáhat pohledávky, které jsou příjmem vlastního rozpočtu je u kraje zakotvena v § 17 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů.
- V souladu s § 5 a § 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů nesmí dlužníkům vznikat zbytečné náklady a správní orgán musí využít prostředky, které nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.

Rozbor právních předpisů, judikatury a metodických pokynů MFČR

- Uvedená ustanovení jsou dlouhodobě zdůrazňována ve stanoviscích Veřejného ochránce práv ČR
- Byla zapracována i do metodického pokynu MF ČR pod č.j. MF-32 613/2014/39-3903: Správce daně (poplatku) by měl volit takový způsob vymáhání, při kterém náklady související s vymáháním nebudou ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. Správce místního poplatku bude při vymáhání volit zpravidla postup způsobem danové exekuce, tj. exekuci provede sám.
- Není ojedinělým jevem, že správci místních poplatků povolávají na vymáhání bagatelních nedoplatků na místních poplatcích soudní exekutory, jejichž činnost vyvolává velké náklady a má negativní dopad na rozpočty obcí a současně bezdůvodně finančně zatěžují dlužníky.

Rozbor právních předpisů, judikatury a metodických pokynů MFČR

- Stanovisko v rozhodnutí Ústavního soudu ČR pod č.j. II. ÚS 808/11: Odvolání stěžovatele bylo shledáno důvodným co do výroku o nákladech řízení oprávněného. Odvolací soud se ztotožnil s argumentací stěžovatele, spočívající v námítce týkající se jednak zvoleného postupu (Města Česká Lípa) při vymáhání pohledávky ve výši 500,- Kč, v jehož důsledku dochází ke zcela nepřiměřenému finančnímu zatížení povinného. Bez ohledu na obecnou pravdivost toho, že za vznik nákladů je dobrovolným nesplněním povinností odpovědný povinný, nelze oprávněným a jeho právní zástupkyni zvolenému postupu, nejen v této věci poskytnout soudní ochranu. S ohledem na oprávněným zvolený způsob vymáhání blokových pokut za dopravní přestupky proto odvolací soud **nepovažuje** jemu vzniklé náklady za potřebné a účelné.

Rozbor právních předpisů, judikatury a metodických pokynů MFČR

Z uvedeného je tedy zřejmé, že pokud se dlužník soudně ohradí proti vymáhání pohledávek prostřednictvím soudního exekutora, lze očekávat, že soud rozhodne v neprospěch územně samosprávně celku, případně konkrétního zaměstnance, přičemž uloží náhradu škody, způsobenou nesprávným úředním postupem a náhradu nákladů řízení.

ALE PŘESTO EXISTUJE PROBLÉM...

Výkon daňových exekucí správce místních poplatků:

- zvyšuje náklady správce poplatků,
- vyžaduje jeho vysokou odbornost,
- efektivita výkonu je srovnatelná s výkonem soudního exekutora.

NEvyužití daňových exekucí správcem místních poplatků:

- způsobuje astronomické náklady poplatníků místních poplatků,
- živí negativní mediální ohlas na veřejnou správu,
- je zdrojem stížností veřejnému ochránci práv,
- zkresluje obraz veřejnosti na exekutory.

Možnosti nápravy stávajícího stavu

- tlak na správce místních poplatků
- tlak na metodické orgány správců místních poplatků,
- tlak na zvýšení příspěvku na státní správu,
- tlak na využívání institutu veřejnoprávních smluv na výkon daňových exekucí,
- tlak na návrat možnosti vyžít soudní vykonavatele správcí místních poplatků,

